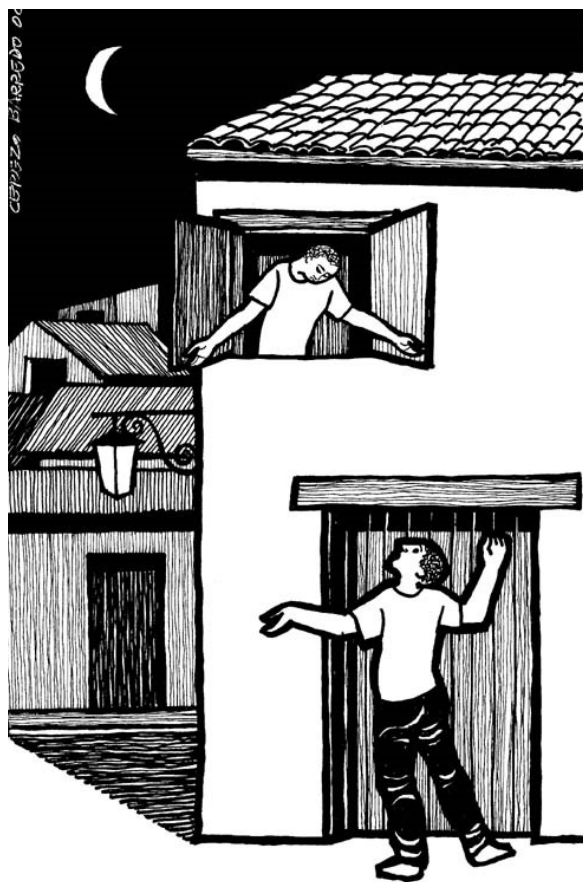

5. sunnuntai pääsiäisestä (Rukoussunnuntai) 13.5.2012
- Sydämen puhetta Jumalan kanssa
Liturgia & saarna: Panu Partanen
Musiikki: Hannes Asikainen
Suntiot: Seppo Soininen,
Jouni Niininen

Vertaus apua tarvitsevasta ystävästä

Luuk. 11:5-13

Luuk. 11:5-13

Jeesus sanoo: "Kuvitelkaa, että joku teistä menee keskellä yötä ystävänsä luo ja sanoo: 'Veli hyvä, lainaa minulle kolme leipää. Eräs ystäväni poikkesi matkallaan luokseni, eikä minulla ole tarjota hänelle mitään.' Toinen vastaa sisältä: 'Älä häiritse minua. Ovi on jo lukossa, ja minä olen nukkumassa lasten kanssa. En minä voi nousta antamaan mitään.' Mutta minä sanon teille: vaikka hän ei nousisikaan antamaan toiselle leipää pelkkää ystävyttään, hän kuitenkin tekee sen, kun tämä hellittämättä pyytää, ja hän antaa niin paljon kuin toinen tarvitsee. Niinpä sanon teille: Pyytäkää, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä pyytävä saa, etsijä löytää, ja jokaiselle, joka kolkuttaa, avataan. Ei kai kukaan teistä ole sellainen isä, että antaa pojalleen käärmeen, kun poika pyytää kalaa? Tai skorpionin, kun hän pyytää munaa? Jos kerran te pahat ihmiset osaatte antaa lapsillenne kaikenlaista hyvää, niin totta kai teidän Isänne paljon enemmän antaa taivaasta Pyhän Hengen niille, jotka sitä häneltä pyytävät."

"Nyt ei kyllä millään kerkee, on ihan hirvee kiire!", "Perhe odottaa, nyt en ehdi auttaa!"

Otteita elävästä elämästä, eikö? Aika usein kieltäydymme toistemme pyynnöistä vedoten kiireeseen tai muihin esteisiin. Toki paikoin kieltäytymiseen löytyy ihan oikea syy, mutta usein sanomme toista vain siksi, että pääsisimme helpommalla. – Eipähän tarvitse nähdä liikaa vaivaa! Oma etu menee usein lähimmäisen edelle. Tästä synnistä meitä muistutetaan Sanassa: "Älkää tavoitelko vain omaa etuanne vaan myös muiden parasta" (Fil. 2:4).

Samankaltaisesta tilanteesta on kyse päivän evankeliumissa. Siinä Jeesus kertoo vertauksen miehestä, joka menee ystävänsä luokse pyytääkseen apua. Ystävä ei kehtaa häntä aluksi auttaa, vedoten tekosyihin, mutta auttaa kuitenkin kun toinen hellittämättä pyytää. Sinnikkyys palkitaan - pyytävä saa.

Vertauksessa on kaksi päähenkilöä, kaksi ystävää. Ensimmäinen näistä, avuntarvitsija, löysi itsensä hankalasta tilanteesta: itämainen vieraanvaraisuus edellytti runsaan kestituksen, mutta talon eväät olivat loppu. Häneltä puuttui ainakin leipää, joka oli olennainen osa paikallista ruokakulttuuria: leivän yhdessä murtaminen kuului ystävyiden osoittamiseen. Miehellä oli siis todellinen hätä, ei hän muuten olisi häirinyt ystävänsä keskellä yötä. Kyseessä oli hänen, hänen perheensä ja lopulta koko kylän kunnia! Ei vierasta saa jättää tyhjin vatsoin! Miehellä ei ollut muuta mahdollisuutta kuin rynnätä yöllä naapuriin ja pyytää apua.

Toinen ystävästä, vastahakoinen avunantaja, oli arvaten maukkaassa unessa kun hänet herätettiin. Ilmeisesti koko perhe nukkui lattialla sisaruspedissä, isä reunimmaisena. Mennäkseen ulko-ovelle hänen olisi pitänyt kompuroida vaimon ja koko lapsikatraan ylitse, aiheuttaen näin todennäköisesti kaikkien heräämisen. Kenties pienessä talossa oli lisäksi joitakin kotitalouseläimiä, jotka olisivat luonnollisesti heränneet ja ruvenneet häiritsevästi äännehtimään. Viimeistään siinä vaiheessa perhe heräisi, kun raskas ovisalpa naristen nostettaisiin ja ulko-ovi avattaisiin. Näin voimme helposti kuvitella, ettei puoliunessa ollut isä ollut yhtään innostunut nousemaan ylös. Hän ei halunnut vaarantaa rauhallista yötä herättämällä koko talonväkeä.

Huomaamme, että vertauksen molemmilla ystävillä oli omat huolensa. Toisella hätä vieraan hyvinvoinnista, toisella oman perheen. Lisäksi kesken unen herätetyllä taisi olla roppakaupalla viitsimättömyyden syntiä: hän maalaili tilanteensa hankalammaksi kuin olikaan. Lopulta hän kuitenkin taipui ystävänsä pyyntöön. Hän voitti hankaluudet ja pelasti samalla kasvonsa, sillä häpeällistä olisi ollut jättää ystävänsä pulaan. Se, että ystävän vieras jäisi ruokkimatta, olisi ollut viime kädessä myös hänen talonsa häpeä. Mutta varsinainen ansio kuului hänen periksiantamattomalla ystävälle: *"vaikka hän ei nousisikaan antamaan toiselle leipää pelkkää ystävyyttään, hän kuitenkin tekee sen, kun tämä hellittämättä pyytää, ja hän antaa niin paljon kuin toinen tarvitsee."*

"Jos kerran te pahat ihmiset osaatte antaa lapsillenne kaikenlaista hyöää, niin paljon ennemmin teidän taivaallinen Isänne antaa hyöää niille, jotka sitä häneltä pyytävät" (Mt. 7:11).

Tämä vertaus kirkastaa meille, mistä Jeesuksen opetuksessa on kyse. Jos kerran me syntiset ihmiset lopulta täytämme ystäviemme pyynnöt – kiireistämme, viitseliäisyydestämme ja tekosyistämme huolimatta – niin kuinka paljon varmemmin Jumala vastaa hänelle esitettyihin pyyntöihin! Jos unenpöpperöinen perheenisä lähtee vastentahtoisesti yöllä auttamaan ystävänsä, totta kai Jumala auttaa meitä monin verroin innokkaammin! Mikäli perheenisä tahtoo pelastaa kasvonsa, tottahan Jumala pitää kiinni kunniastaan ja lupauksistaan! Onhan hän antanut psalmirukoilijalle tämän varmuuden: *"Hän kuulee minua, hän kuulee hartaan pyyntöni. Kun huudan häntä avuksi, hän kuuntelee"* (Ps. 116:1-2). Teemme Jumalastamme naurunalaisen, jos emme luota siihen, että hän kuulee lapsiaan: *"Milloin te mielettömät tulette järkiinne? Te tyhmistä tyhmimmät! Miettikää vähän. Hän, joka on luonut korvan - hänkö ei kuule? Hän, joka on tehnyt silmän - hänkö ei näe?"* (Ps. 94:8-9).

Jumalan aikataulut saattavat tuntua pitkiltä. Rukousvastauksia joutuu odottamaan. Mutta se, ettemme aina ymmärrä Hänen vastauksiaan, ei tarkoita sitä, etteikö Hän kuulisi. Hän kyllä kuulee, mutta emme ole aina valmiita ottamaan vastaan hänen hyvyttään. Meidän tulee luottaa, että ajallaan pyyntömme järjestyvät: *"Ei Herra vitkastele täyttäessään lupaustaan, vaikka hän joidenkin mielestä on myöhässä"* (2. Piet. 3:9). Pahimmillaan olemme kuin kärttyisät lapset matkalla mummolaan, kysellen joka kolmas minuutti auton takapenkiltä: *"Iskä, koska me ollaan perillä? Äiti, kuinka kauan vielä?"* Luulen, että tahdomme oman kokemuksen kautta säästää tältä jankutukselta taivaan Isää. Kärsivällisyyttä elämänmatkalla tarvitaan.

Meidän rukouksemme tulee olla periksiantamatonta rukousta. Yhtä sisukasta kuin erään George Muellerin, jonka motto oli *"Pääasia on, ettei anna periksi ennen kuin saa rukousvastauksen!"* Hän rukoili 63 vuotta erään kaverinsa uskoontuloa, joka lopulta kääntyi elävän Jumalan puoleen. Ja milloin tämä mies tuli löysi Jumalan? - George Muellerin, hänen suurimman esirukoilijansa, hautajaisissa! Jumalan välityksellä ystävä oli jaksanut koputtaa veljensä sydämelle vuodesta toiseen – yhteensä yli 60 vuotta! Rukoilla tulee siis, vaikkei edes näkisi edistystä asiassaan!

Jumalan suurin lahja on Pyhä Henki: *"niin totta kai teidän Isänne paljon ennemmin antaa taivaasta Pyhän Hengen niille, jotka sitä häneltä pyytävät."* Jos Jumala antaa meille Pyhän Henkensä, hänen suurimman lahjansa, hän ei pidätä meiltä muitakaan taivaallisia lahjoja. Hellittämättä pyydämme Taivaan Isältä hyvyttä kuten mies pyysi leipää ystävältään: *"Pyytäkää, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä pyytävä saa, etsijä löytää, ja jokaiselle, joka kolkuttaa, avataan."* Ystäväni, älä koskaan anna periksi! Amen.